

Mám radost z každé maličkosti, prostě žiju...

Malířka Lenka Bromková Kalinová nejvíce spoléhá na Boha

V tradiční rubrice Galerie UMÚN představujeme Lenku Bromkovou Kalinovou. Magazínu Vozka tato malířka poskytla i rozhovor.

• Lenko, jak jste se dostala k malování a co nejraději malujete?

Za totality jsem se dostala do ústavu, kde nebyla moc dobrá péče. Jednou za týden byla velká hygiena, třikrát denně mi dali najíst, přebalili mě a to bylo všechno. Jinak jsem pouze ležela na posteli, asi tak do 12 let. Nikdo se se mnou nebavil a nepřetáčel mě na bok.

Jelikož jsem byla část života téměř pořád zavřena mezi čtyřmi stěnami a nemohla jsem se dostat až tak moc ven, třeba když venku bylo krásně teplo a sluníčko. Nikdo mě prostě ven nevyvezl. Tedy až na moji babičku, která se snažila o mě postarat.

Z počátku babička mohla za mnou jezdit na návštěvy jednou za měsíc, což na malé dítě bylo hodně málo. O něco později se to začínalo zlepšovat – na víkend jsem mohla opustit ústav. A tak jsme s babičkou cestovali po republice. A jak jsem se tak dívala z okna vlaku, uhranula mě ta krásná příroda, ten pohled byl pro mě hodně vzácný... Možná pro jiného člověka by byl pohled na obyčejnou trávu normální věcí. Pro mě ale ne... No a tak jsem začala malovat. Párkrát jsem zkoušela namalovat nějaké portréty. I když se mi to docela povedlo, zvítězilo malování přírody. Jsem prostě „krajinařka“...

• Od roku 2000 jste stipendistkou Celosvětového sdružení malířů malujících ústy a nohama. Jak jste se do Sdružení dostala?

VDMFK (Vereinigung der mund- und fussmalenden Künstler in aller Welt) sdružuje malíře, kteří jsou různě postižení. Přesto nebo právě proto mají snahu se nějakým způsobem seberealizovat. Sdružení sídlí v Lichtenštejnsku. Tam je komise, která je sestavena z lidí s postižením. A právě oni posuzují všechny ty obrazy, které posílají umělci z celého světa. Po nějakém čase komise posuzuje, jestli se umělci, které přijali, posunují ve své tvorbě někam dál. A na základě toho každý umělec dostává stipendium na různé pomůcky a na asistenci.

Domov svaté Rodiny v Praze, kde jsem žila, byl založen v 90. letech jednou řádovou sestrou, která se souhlasem rodičů chtěla každého pokřtít. A tak jsem se v domově postupně dozvídala o Bohu. Měla jsem asistentku, která se mnou začala chodit ven. Chodili jsme spolu do kostela i do přírody, dokonce i do kina. A přitom jsme se začali hodně sblížovat, až to přerostlo ve velké přátelství, a to nejen s ní, ale i s její rodinou. S jejími rodiči jsem se sblížila natolik, že se z nich stali „adoptovaní rodiče“. Jelikož jsem se pokoušela malovat, moje ségra (bývalá asistentka) někde viděla kalendář od Nakladatelství UMÚN a zjistila na něj kontakt. No a tak se mě jednou zeptala, zda bych se tam nechtěla přihlásit. Z legrace jsem souhlasila. Ségra neváhala a domluvila mi schůzku. Tak jsem na ni šla... No a tam jsem se dozvěděla, co je potřeba tomu, aby mě přijali (životopis, lékařská zpráva, nějaký vlastní výtvar – malba a potvrzení mého stupně vzdělání – v té době jsem už chodila do základní školy).

Jakmile jsem měla všechny věci po kupě, odeslala jsem je Janě Fialové do Nakladatelství UMÚN a ona to poslala do toho Lichtenštejnska. Jelikož jsem to nebrala vážně, trochu jsem na to pozapomněla, což v mém případě bylo možná i lepší, protože pak jsem byla velmi překvapená, když asi po roce zazvonil telefon a Jana Fialová mi oznámila, že jsem byla do Sdružení přijata.

• Co byste tedy poradila případným zájemcům o členství. Čím má dotčený uchazeč začít, pokud se cítí, že by jeho malby mohly zaujmout?

Pokud toho dotčeného baví malovat a nějakým způsobem ho to naplňuje, tak ať určitě neváhá to zkusit. Pak bude mít pocit, že něco smysluplného dělá. A to stojí za to! Můžu to i sama potvrdit, i když zpočátku to může být hodně těžké, ale co není v životě těžkého?

• Jak malujete? Děláte si nákresy, poznámky? Kde hledáte inspiraci? Jak dlouho trvá, než se vám jeví obraz jako hotový?

Záleží na tom, jaký je to typ obrazu. Některý mi trvá např. 15 hodin, jiný 20 hodin, někdy i déle. Každý týden mám jeden den vyhrazený na malování, a to maluju s malými pauzami tak 5 hodin.

Buď hledám inspiraci v knížkách, kde je hodně fotografií či obrázků přírody nebo v různých kalendářích a sem tam se uplatní i má vlastní fantazie. Většinou maluju už rovnou naostro, jak to prostě přijde...

• Kolik výstav už máte za sebou a jaké chystáte?

Abych pravdu řekla, já ty výstavy nepočítám, ale určitě jich mám za sebou pěknou řádku. Já dopředu sama neplánuju – co se naskytne, to přijímám. Většinou máme výstavy společně s ostatními umělci. Co se týká soukromých výstav, těch jsem měla jenom pár.

• Víme, že jste se vdala. Jak jste se se svým manželem poznala? V čem se váš život změnil a co všechno je nové?

Poznali jsme se v roce 2008, tenkrát to byl „jenom“ asistent, ale jenom na krátkou dobu. Potkali jsme se poprvé 9. listopadu s tím, že půjdeme jenom na procházku do obory Hvězda. Strávili jsme pěkně odpoledne, jenom tak jsme si povídali o životě a já jsem měla z toho odpoledne docela pěkný pocit. Když jsme se pak vraceli zpátky, nabídl mi, že by mohl za mnou přijít třeba za týden zas. Já jsem souhlasila. Ještě malá poznámka – v té době byla babička hodně nemocná a právě šla na operaci rakoviny prsu. Jelikož jsem tenkrát dojížděla malovat na Prahu 4, tak se mě tam pořád ptali, co babička, jestli se

mi ozvala, protože ona o sobě nějakou dobu nedávala vědět. A jelikož jsem byla ve styku s Janou Fialovou, tak mi nabídla asistenta. Všechno mělo určitý vývoj, věci do sebe zapadaly. No a my jsme se postupně setkávali stále častěji. Na konci roku mi oznámil, že končí v organizaci Pohoda, kde pracoval jako asistent na půl úvazku. Ale zároveň mi řekl, že jestli chci, můžeme se dál scházet. A já jsem chtěla...

No a pak začal rok 2009 a to byl můj zlomový rok. To jsme spolu začali chodit, asi od února, zpočátku jsem si nebyla jistá, ale 14. února se mi potvrdilo, že opravdu spolu chodíme. Asi za týden přišel za mnou domů, tedy k tátovi, kam jsem chodila na víkendy. Tam poprvé zůstal i přes noc. Šli jsme na procházku a on mi jenom tak nabídl, že by si mě rád vzal k sobě do bytu. Já na to moc nereagovala, protože mi to přišlo totálně nemožné. V té době totiž ještě chodil do práce, tak jsem to pustila z hlavy. Ale asi za 14 dní mi nabídl, že by byl ochotný přestěhovat se z toho bytu k tátovi do baráku. To už se mi zdálo více reálné. Začal jsem o tom přemýšlet, ale nevěděla co s tím. Věděla jsem, že je to riziko a že to může i špatně dopadnout, na což mě někteří lidé z mého okolí upozorňovali. Nezbyvalo nic jiného, než se zeptat babičky, co s tím mám dělat. Řekla mi: Chytni příležitost za pačesy a nebuď hloupá!

A tak jsem se to rozhodla zkusit. Poprvé jsem měla možnost se sama za sebe rozhodnout. Oznámila jsem to našemu panu řediteli a ten na to, že mě v domově držet nemůže. Tak jsme se domluvili na termínu a 19. března jsem definitivně opustila Domov svatých Rodiny. Byl to můj velký den...

No a pak jsme se rozhodli koupit byt v Havířově a tam jsme nakonec i zakotvili. Žijeme spolu spokojeně a šťastně.

• **Co vám dělá radost? Z čeho se dokážete těšit?**

Já mám radost z každé maličkosti, např. když je venku pěkně, když můžu s asistentkami chodit ven, když si můžu koupit něco na sebe nebo si jen tak s manželem někam vyjít.

• **Jaké malíře nebo výtvarné styly všeobecně obdivujete a je vám někdo vzorem?**

Mám ráda malíře Vincenta van Gogha nebo Claude Moneta.

• **Máte nějaké životní motto?**

Ano, mám: „Nebýt moc náročná, spokojit se s tím, co momentálně je a hlavně spoléhat se na Boha“. Ten nám dává všechno, co právě potřebujeme...

*S Lenkou Bromkovou Kalinovou
rozmlouvala Hana Klusová*

Galerie UMÚN

Umělci malující ústy a nohama

Lenka Bromková Kalinová, ČR

Lenka žije s tělesným postižením od narození, je odkázaná na ortopedický vozík a ochuzená o tvořivou schopnost rukou. Od roku 1991 až do roku 2009 žila v Domově Svaté rodiny v Praze, kde si doplnila vzdělání. Velkou oporou jí v tuto dobu byla její babička, která ji pravidelně navštěvovala. Zde poprvé začala Lenka malovat ústy, což se brzy stalo jejím koníčkem. Od roku 2000 je stipendistkou

Celosvětového Sdružení malířů malujících ústy a nohama.

Postupně svůj talent rozvíjela. Častým námětem jejích obrazů je příroda, kterou má velmi ráda. Maluje převážně akrylovými barvami na plátno. V roce 2013 se vdala a se svým manželem žije v současné době v Havířově, čímž se jí splnil velký sen žít ve vlastní rodině.

Video o Lence na YouTube.com: <http://www.youtube.com/watch?v=w28muHd09H4> (česky), kde můžete shlédnout její obrazy v jejich přirozené barevnosti.

Léto pod ledovcem

Příroda odpočívá

Pravá zima

Romantický večer

Zdroj: <http://www.umun.cz>
(red)

Umělci v ČR: UMÚN – Nakladatelství umělců malujících ústy a nohama,
Nad Školou 1289, 463 11 Liberec 30
tel. 485 161 712, umun@umun.cz, <http://www.umun.cz>